

လပရောင်ကျးစုင်

ယံပါ

အခန်း(၁)

‘ဟေ့ကောင်ရေ ဟိုမှာ လာပြီ ကားမည်းကြီးနဲ့ ’

‘အချိန်ကို မှန်နေတာပဲနော်...’

သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည် ။ မြင်နေကျပေမဲ့ မြင်
တိုင်း မရိုးနိုင်တာက ထိုကားနက်ကြီးကို စီးနင်းသော ပိုင်ရှင်တွေက အ
လွန်ပင် ဟိတ်ဟန်ကြီးက သွားလေရာမှာ ရှေ့တော်ပြေးကားတစ်စီးက
အရင်ဖြစ်နေသောကြောင့်...။

‘ရှေ့ပြေးကားကို မမြင်လိုက်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ဒီကဖြတ်သွားတာ
လဲ’

‘မင်းလိုပဲလေ၊ စာမရသေးလို့ ကျောင်းရောက်မှ ကုန်းရုန်းကျက်နေရ
တာကိုး’

‘ဒါဆိုလည်း ဆက်ကျက်မယ်၊ လိုက်မော့မနေနဲ့ ’

‘သခင်... ဟိုမှာ ကြည့်ကွ၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးနေ့မို့လို့ ထင်တယ် တော်
တော်ကြီးကို လှတာ...’

သူနောက်ထပ် လည်ပင်းလိမ်၍ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည် ။ ခင်
ဦးညှောင်ဆိုသော သူမသည် ပန်းသွေးမက မနီမကျ ရဲရဲတောက်နေ
သော ဝတ်စုံကို လည်ကပ်လက်ပြတ်လေး ဝတ်ထားသည် ။

ထဘီ၏ ခူးနားမှာ ပြုံးပြက်လက်နေသော ကန့်လန့်ဖြတ် ငွေမင်
ကြောင်းလေးတွေ ခပ်ရေးရေးပါကာ လည်ကပ်စတစ်ကော်လံလေးမှ
လည်း တလက်လက် တောက်ပနေ၏။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ လည်တိုင်မှာ ခုနစ်ပင်လိမ် ပလက်တီနမ်ကြိုးပျော့
ကို ရင်ညွန့်အောက်ထိ အရှည်ဆွဲထား၏။ လက်ကောက်ဝတ်မှာ လည်း
လည်ပင်းကအတိုင်း ကြိုးပျော့လေးက တွဲရွဲကျနေသည် ။

ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ဖွေးနုသော ခြေချင်းဝတ်လေးမှာ လှုပ်လွှဲပေါ်
လွင့်သွားသော ဖုချိန်းလေးကလည်း ဆင်တူ...။

‘အင်း...’

‘ဘာလဲကွ... အင်းသံကြီးက...’

‘လှတယ်လို့ ’

‘လှတာတော့ ဟေ့ကောင် မင်းထက် နောက်မကျတာ သေချာတာ’

‘ဘာလဲ ငါက သူနဲ့ ဘယ်သူပိုလှလဲ ပြိုင်နေလို့ လား’

‘မင်းကလည်း ပန်းသခင်လေ၊ ပန်းကလေးများ ရဲ့ သခင် ဟဲ... ဟဲ...
ဒါပေမဲ့...’

‘မင်းကလည်း တောင်ငူရာ အဲဒါကြီးက လှပေမဲ့ ကျီးအာသီးကြီးပါ။
အပြင်ကတော့ ရဲရဲစိုစို မွေးမွေးကြိုင်ကြိုင် အထဲကတော့ ပွရွလောက်တ
က်...’

‘မင်းက အထဲထိ ဘယ်လိုမြင်လိုက်တာလဲ’

‘ဟေ့ကောင်’

‘ဟုတ်တယ်လေ... သူများကို မစာမနာဝေဖန်ရမယ်ဆို လက်ရောမျ

က်နှာရော မင်း...’

တောင်ငူနဲ့ သုံးခွဲ နှစ်ယောက်တည်း စစ်အေးဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်မှာ ဝင်းစိုးက တောင်ငူသားဖြစ်ကာ ကြည်စိုးဦးက သုံးခွဲဇာတိ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ကို မြို့နာမည်တွေပဲ ခေါ်ဖြစ်ကြတာ...

‘ငါက ကျီးအာသီးရဲ့ အထဲကို ပြောတာ...’

‘အေးပါ အဲဒီ ကျီးအာသီးကိုပဲ မြင်ဖူးလားမေးနေတာ...’

‘အဲဒါလည်း အမေတို့ ပြောပြတာလေ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

ရယ်ချလိုက်တော့ သခင့်အသံ။

‘ဟ... ဟိုမှာ ကြည့်နေပြီ...’

ခင်ဦးသျှောင်နှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများက သူတို့ နောက်ကနေ ဖြတ်သွားစဉ် သခင့်ရယ်သံကြောင့် ထိုထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး လူထွားကြီးက တုံ့ခနဲ ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်၏။

သခင် ပါးစပ်ပြကြီးက နေရာမကျခင် ပြုလျက်သား ရပ်တန့်သွားကာ အသံပါပျောက်၏ တောင်ငူတို့ မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လွဲ၍ ...

‘တားတားတို့ ရယ်ဘု’

‘ဗလနဲ့ အနိုင်မကျင့်နဲ့ နော်၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ချက်ထွား...’

မျက်နှာလွဲ၍ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပြောနေကြသဖြင့် သခင့်မျက်နှာ ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်လာခဲ့ပြီး...

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟေ့ သူငယ်...’

သခင် ရယ်ခြင်းကို တိခနဲ ရပ်၍

‘ခင်ဗျာ...’

နေရာမှ ထရပ်ပြီး ပျာပျာသလဲ ရိုသေဟန်နှင့် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။

တမင် နောက်ပြောင်နေမှန်း သိကာ လူကြီးမျက်နှာ တင်းတင်းက နီရဲလာကာ...

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခြေလှမ်းမှားအောင် နောက်ပြောင်တာ အင်မတန် ရိုင်းပျတဲ့ ဖော်ကားမှုပဲ’

‘ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်တာ ဘယ်သူ့ခြေလှမ်း မှားသွားတာလဲ’

လူကြီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည် ။ သခင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်စောင့်နေသည့် ခင်ဦးသျှောင်ကို ကျော်၍ ဟိုဒီ လိုက်ရှာသလို ချာလပတ်ရမ်းအောင် လိုက်ကြည့်၏။

‘တကယ် မရည်ရွယ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ အဲ့လို ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ I’m Very Sorry... So Sorry’

အိုဗာ အိုက်တင်တွေနှင့် အလွန်အကျူး တောင်းပန်နေတာကို အသံတိတ် စိုက်ကြည့်နေသော လူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာမှ ပြောမည့်ပုံမရှိဘဲ နှုတ်ခမ်းတိတိ စေ့ထားလျက် နောက်ပြန်လှည့်၏။

ပြီးတော့ ထွက်သွားမည်ပြင်ပြီးမှ ခြေလှမ်းပြန်ရပ်သည် ။ နောက်တ

စ်ခါ လည်ပင်းလိမ်၍ ငဲ့ကြည့်တော့လည်း သခင်က ခါးညွတ်၍ အရိုအ
သေပြုလိုက်သေးသည်။ ။

လူကြီးခမျာ နောက်ထပ် ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းပြန်လှည့်
ထွက်သွားလေသည်။ ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ သိပ်ဝေးဝေး မရောက်လိုက်ခင်
...

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

ဝါးခနဲ ရယ်ချလိုက်သည့် အသံတွေ နားထဲ တိုးဝင်လာသည်။ ။ ထိုအ
သံတွေထဲမှာ တစ်ယောက်သောသူ၏ ရယ်သံက ပို၍ ကျယ်လောင်နေ
ကာ ထိုအသံကိုလည်း သူ မှတ်မိနေသည်။ ။

အရပ်မြင့်မြင့် အသားလတ်လတ်နှင့် အလယ်ခွဲဆံပင် ခပ်အုပ်အုပ်ကို
နားနှစ်ဖက်မှာ ထည့်ညှပ်ထားသေးသည်။ ။ ထိုဆံပင်အရှည်စက ပခုံးမှာ
ခွေဝိုက်ထောက်ပြီး ခပ်ကောက်ကောက် စုဖွဲ့နေ၏။

ရယ်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံက ပါး၍ နီနေသည်။ ။ သွားတန်းတို့ က
ညီပြီး ကြည့်ကောင်းသည်။ ။ ရယ်နေလျက် ပါးနှစ်ဖက်မှာ ပါးချိုင့်လို အ
ရစ်တို့ ထင်ကာ ရယ်လျင်ပိုချောသွားတတ်သည့် မူဟန်မျိုးဖြစ်သည်။ ။

‘ဖာတီ... ငါ့ရယ်...’

‘... ..’

‘ဟုတ်တယ် မင်းကို အရေးတကြီး ခိုင်းစရာပေါ်လာလို့ ’

‘... ..’

‘ဟုတ်တယ် မင်းဖြစ်တယ်မို့လား၊ အခု သူ့ကို ကြည့်ထား၊ သူနဲ့ ပတ်

သတ်တဲ့ ပရိဗိုင်း ဒီည ငါ့ဆီ အရောက်ပို့’

‘... ..’

‘အေး ပြည့်စုံပါစေ၊ နောက်တစ်ခါ ပြေးကြည့်ရတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ’

ဖုန်းပြောပြီးသည့် အချိန်မှာ သခင်တို့ သုံးယောက်ကို လှမ်းမမြင်လိုက်တာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်။

ရင်ဘတ်မှာ အပြာစင်းပါသည့် အဖြူရောင် တီရှပ်လက်တိုကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ အညိုနှင့် ဝတ်ထားကာ စီးထားသည့် ဖိနပ်က လူးဝစ္စဗစ်တန် အဖြူရောင်။

သုံးယောက်ထဲမှာ သူ့ အရပ်အမောင်းနဲ့ ပုံစံက ထင်းနေသည် ။ ဘယ်က ကြားလိုက်ကြားလိုက် ရယ်သံကျယ်ကြီး ကြားရပြီဆိုလည်း သူ့အသံပဲ ဖြစ်ကာ အစအနောက်သန်သူမှန်း သိသာအောင် မျက်နှာက အချိန်မရွေး ရယ်လက်စနှင့် စပ်ဖြဖြ...။

‘ကိုလေး သူ့အကြောင်း သိချင်လို့ လား...’

ညီဖြစ်သည့် သူတော်က အနားရောက် လာပြီး မေးသည် ။

‘အင်း... ငါ စုံစမ်းခိုင်းထားတယ်’

‘ဘာအတွက်လဲ’

ဦးသူမြတ်က ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်ရင်း မျက်နှာလွဲ၍ ...

‘အမှိုက်ပေမဲ့ မျက်စိထဲ ဝင်လာရင်တော့ မီးပုံရှိပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ...’

ဒါပဲပြောပြီး နာရီကြည့်သည် ။

မြန်မာစုံတော်ချိန် မနက်ဆယ်နာရီ မိနစ်သုံးဆယ်တိတိ...။

အခန်း(၂)

‘မြန်မာစံတော်ချိန် ကိုးနာရီ မိနစ်သုံးဆယ်တိတိမှာ ပန်းသခင်ရေသ
ဘင်မဏ္ဍပ်ကြီးက ဒီနှစ် နှစ်သစ်မင်္ဂလာသင်္ကြန် အခါတော်ကျပါတယ် ခ
င်ဗျား...’

အားပါးတရ ကြော်ငြာလိုက်အပြီးမှာ လက်ခုပ်သံတွေ
တဖြောင်းဖြောင်း ကြားရမည်လို့ သေချာပေါက်တွက်ခဲ့ပေမဲ့ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်...

‘လုပ်ကြလေ...’

‘ဘာလုပ်ရမှာ လဲ...’

‘သင်္ကြန်ကျတဲ့ လက်ခုပ်ဩဘာသံ...’

‘သင်္ကြန်ကျတာ သူများ တွေ ရေထဲမှာ မျောနေကာမှ လက်ခုပ်တီး
ပြီး ထကြောင်ရမှာ လား...’

‘အေးလေကွာ...’

အိမ်ထဲက ထွက်လာသည့် သခင် မျက်နှာကလည်း ရှုံ့တွတွနှင့်...

‘ကဲ... ကဲ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီတို့၊ နွေဦးကျက်သရေတို့ ...’

‘ဟေ့ကောင် အာဗြဲကြီးနဲ့ ...’

‘ပြတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲလိုခေါ်ထုတ်မှ မြန်မြန်ထွက်လာမှာ ၊ မဏ္ဍပ် ရှင်က စင်ပေါ်မရောက်သေးဘူး၊ ဟိုမှာ ရေကုန်တော့မယ်...’

‘ဒါတော့... ငါတို့ က ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနဲ့ ကိုယ် ရွေ့နေတာကိုကွ...’

သခင်တို့ ခြံဝန်းရှေ့မှာ ကားသုံးစီး တန်းစီနေကာ လူငယ်တွေက အပြည့်...။

ခြံ ရှေ့ မှာ မဏ္ဍပ်မလုပ်ရဘူးလို့ အဒေါ်အပျိုကြီးက တားမြစ်ထား သဖြင့် ဒီနှစ် ‘ပန်းသခင်’ မဏ္ဍပ်ကို ပြည်လမ်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သွားလုပ်ထားရင်း...

ဒီနေ့ အကျနေ့ကျမှ အဒေါ်ဖြစ်သူက ရဟန်းခံအလှူကို လိုက်ခဲ့ရမည် ခေါ်နေသဖြင့် ရင်းနှီးသည့် သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်ပြီး လိုက်သွားခဲ့ရ သည် ။

ဟိုလိုဒီလို အယောင်ပြပြီး ဒေါ်လေးကိုလည်း မပြောဘဲ ပြန်လစ်ခဲ့ ကြတာတောင် ဒီရောက်တော့ အချိန်က လင့်နေပြီဖြစ်ကာ...

‘ကဲ ... ခိုင်မာလာ...’

‘မအော်နဲ့ သေနာ... ငါလာနေပြီ’

‘ဟမ်...’

ခိုင်မာလာက လှမ်းအော်သည် ။ ခြံရှေ့က မလာဘဲ ဘေးတံခါး မလွှ ယ်ပေါက်ကနေ သူမကိုယ်လုံး ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်ကို တိုးကြိတ်ထွက်နေရကာ...

‘အား... သေပြီ... ပြပြီ...’

‘ပြမှာ ပေါ့၊ လေးဖက်ထောက်ထားရင် ပြီးတဲ့ ဟာကို၊

ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း အတင်းတိုးကြိတ်နေတာ...’

‘ထင်ကျော် ဖင်ပေါ်ကောင်၊ နင့်ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားပြီး တိတ်တိတ် နေ...’

‘အံ့မာ... ငါက သနားလို့ ...’

‘နားငြီးလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်မှာ လဲ ဟိုတစ်ယောက် နွေဦးကျက်...’

‘မအော်နဲ့ ... ဟိုမှာ ကားပေါ်တက်နေပြီ...’

‘ငါခေါ်တာ ကျက်ပဲ ရှိသေးတယ်... ကားပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ဟီးဟီး... အဆင်ပြေသလိုလိုက်တဲ့ ပုံပဲ...’

‘ဟေ့ကောင်...’

‘ဪ... သူက ကြေးမများ တတ်ဘူးလေ၊ နွေဦးကျက်သရေလို့ ဆုံး အောင်တောင် မခေါ်ရသေးဘူး၊ တကယ်ဆို ငါတို့ ကားမှ ချောင်သေး တာကို...’

‘အဲ့ကားပေါ်မှာ သူ့ဘဲ ပါတယ်လေ၊ မင်း ကန်းနေလား...’

‘မကန်းပါဘူး၊ ခု မြင်သွားပြီ...’

သူတို့ အုပ်စုက သုံးယောက်တည်းက အပတ်မလည်အောင် စ နောက်တတ်ကြသည် ၊ နာမည်ပြောင်တွေ ခေါ်ကြတာလည်း ဝါသနာပါ သေးသည် ။

တကယ်ဆို ခိုင်မာလာက ခိုင်မာလာပဲဖြစ်ကာ နွေဦးကလည်း ကျက် သရေမပါပေ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်က သခင်နဲ့ ခြံချင်းကပ်လျက်မှာ နေကြ ကာ ကျောင်းမှာ လည်း မေဂျာမတူပေမဲ့ သခင် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး နဲ့ ရင်းနှီးကြ၏။

‘ကဲ... ကဲ စုံပြီနော်... ထွက်မယ်’

ထိုစဉ် သခင် ဖုန်းသံကြောင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်ကြ၏။

‘ဟလို... အန်တီဝါ ပြောလေ ... သားကြားပါတယ်’

‘... ..’

‘ဟာ တရားမနာချင်ပါဘူး အန်တီဝါကလည်း ၊ ဒီနေ့အကျနေ့ကြီးကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တရားနာပြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ’

‘... ..’

‘မဟုတ်ပါဘူး အန်တီဝါရာ... တစ်နှစ်မှ သုံးရက်တည်း ပျော်ရတဲ့ ဟာ’

‘... ..’

‘မဟုတ်ပါဘူးဆို’

‘... ..’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ... စိတ်ချ... အိုခေ... ဘိုင့်...’

ညိုနေသည့် သခင် မျက်နှာ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြစ်သွားမှ အားလုံး ဟင်းချနိုင်ကြသည် ။ သခင်အဒေါ် ဒေါ်ဝင့်ဝါခိုင်က စည်းကမ်းကြီးသည်

။

‘ခိုင်သခင်’ စိန်ဆိုင်ကြီးကို ဦးစီးနေသည့်အတိုင်း လူကလည်း မာကျောကျောပဲ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သခင်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဘာမဆို ‘ ရှိပါစေတော့’ ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြီးပျောက်စေလိုက်တယ်ဆိုတာ မရှိ

။

‘ကဲ... အိုခေပြီမို့လား၊ လာပါ... တက်ပါ...’

‘ပုလဲတို့ က ဟိုဘက်တိုးဟာ၊ လာ သခင် ဒီမှာ နေရာရှိတယ်’

‘ဒီလိုလား၊ နေရာတွေများ တို့ ဘက်မှာ လည်း ရှိတာပါပဲ၊ သခင် ဒီကို လာလို့ ရတယ်နော်’

ရနဲ့ နဲ့ မေ့မူးတို့ က မတည့်အတူနေ နှစ်ယောက်။

သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး မတည့်အတူနေ နှစ်ယောက်။

သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး တောင်ငူက ခေါင်းကုတ်ကာ...

‘ဟဲ့... နင်တို့ ငါတို့ ကို တစ်ယောက်စီခေါ်ပါလား၊ သခင်က တစ် ယောက်တည်းဆိုတော့ အဝေမမျှဘူး’

‘တော်ပါပြီ၊ အဝေမမျှလည်း ရတာနဲ့ ပဲ အဆင်ပြေပါတယ်’

‘အေးလေ... လူကဖြင့် လေးလုံး ညဘက်ဆို မျက်မှန်ချွတ်လိုက်တာ နဲ့ ဘာမှ မမြင်ရတော့တဲ့ ဟာ’

‘အဲ့တော့ မမြင်ရလို့ ဟိုစမ်း ဒီစမ်း...’

‘ဟိတ် တော်... ထပ်စော်ကားရင် ငါ သည်းမခံဘူး’

‘ခိ... ခိ...’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

သခင်က ရယ်ရင်း ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ပြသည် ၊ ပြီး တော့ ဖုန်းထုတ်၍ ...

‘သုံးဂွ မင်းတို့ ပဲ မဏ္ဍပ်ကို လစ်တော့၊ ငါတို့ အင်းလျားလမ်းဘက်ကို ပတ်လိုက်ဦးမယ်’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

တောင်ငူက ကြားလိုက်သဖြင့် အားပါးတရရယ်ကာ သခင် ကိုင် ထားသည့်ဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး ချလိုက်ကာ...

‘ဗဟန်းကြီးကွေ့... မြန်မြန်ကွေ့’

ကားသုံးစီးမှာ သူတို့ ကားပဲ လမ်းခွဲမှာ ချိုးကွေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လျက်...

‘သင်္ကြန်ကလည်း ပျင်းဖို့ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ မဏ္ဍပ်လေးတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနဲ့ ’

‘ရေစိုချင်ရင် ကန်ရောက်မှ ပြေးခုန်ချကွာ၊ ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့ ’

‘ခေါင်းဆောင်မကောင်းရင် တပည့်လက်သား ဆင်းရဲတယ်တဲ့ ’

‘ဘာဆိုလို့ လဲ...’

‘ဆိုတာပေါ့ကွ၊ သခင်ကြောင့်’

‘ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့ လဲ...’

တောင်ငူက မျက်မှန်ကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး မဏ္ဍပ်ရှိရာကို မျှော်ကြည့်
၍

‘ကိုယ့် မဏ္ဍပ်မှာ အေးဆေးသွားထိုင်ရင် ပြီးတာပဲကို’

‘အဲဒီတော့...’

‘ခုတော့ ရေပက်ခံချင်လွန်းလို့ လမ်းကြောင်း ရှာလာတာလေ၊ ကြည့် စမ်း... နို့ဆီခွက်နဲ့ ခုတ်မယ့် ကလေးပေါက်စတွေတောင် မရှိဘူး’

‘အဲ့လိုဖြစ်အောင် ငါ ခေါင်းဆောင်တယ်ပေါ့’

‘မဟုတ်လို့ လား၊ မင်း ငါတို့ ကို ပြန်ပြီး လက်ညှိုးထိုးဖို့ စိတ်မကူးနဲ့’

နော်၊ အားလုံးကို မင်းပဲ ခေါင်းဆောင်တာ၊ ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းဆောင်ပီသအောင် လုပ်ဖို့ ပဲ၊ သူလည်း လုပ်ပါနဲ့ လာမပြောနဲ့ ၊ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ့်တာဝန်...’

‘ဒီကောင်... တော်တော် ရေပက်ခံချင်နေတာကွ...’

‘အေးလေ... နောက်လိုက်ဆိုရင်လည်း နောက်လိုက်လိုနေပါလား’

‘ငါက ငါ့ဟာငါ နေတာနော်၊ သခင် ဆိုတဲ့ သတ္တဝါကို သူ့ကို ပြောတာနဲ့ နောက်ကို ပြန်ပြန်ကြည့်နေတာ မပြောဘဲ မနေနိုင်လို့ ’

‘ပြောပြီးနေပါပြီ သူတောင်းစား’

‘ပြောနေတာတောင် သိမှ မသိဘဲ၊ ဟွန်း... မုန့်ဝေတော့ ရှေ့က... တုတ်ဝေကာမှ မျှမျှတတ ဆိုတာချည်းပဲ၊ မပြောချင်ဘူး...’

‘ဟေ့ကောင်...’

‘မင်း ငယ်ငယ်တည်းက အဲ့လို အကျင့်ပုပ်တာတွေလေ...’

‘ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေပါ ဖော် လာပြီနော်၊ မလွယ်ဘူး’

‘ကဲပါကွာ၊ လာ... လာ ငါလောင်းပေးမယ်’

ဖြိုးလေးက အိတ်နဲ့ ထည့်ယူလာသည့် ရေခဲဘူးကို ဖွင့်၍ တောင်ငူ ခေါင်းပေါ်ကနေ လောင်းချလိုက်၏။

‘ဟာ... အား... နှမပေး...’

‘ဟား... ဟား... ဟား...’

‘သေပြီ... အေးလိုက်တာ အား...’

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည် ။

‘ကဲ... ကဲ ဟိုမှာ ရေမဏ္ဍပ်တွေပြီ၊ မင်းကို ပဲကြီးတွန့်တွန့်သွားတဲ့ အထိ ကားရပ်ပေးထားမယ်... ကြိုက်သလောက်ခံ...’

‘မရဘူး အဲဒီ မဏ္ဍပ်မှာ ကားအကြာကြီး ရပ်လို့ မရဘူး...’

‘ဟေ့ကောင် ရရ မရရ ငါလုပ်တာ ငါ့ဥပဒေ...’

‘ဒါပဲပေါ့...’

‘ပြီးရော...’

ကားမောင်းသည့် သူကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနှင့် မဏ္ဍပ်ရှေ့ရောက်ဖို့ ပဲ ကြိုးစားနေကာ...

‘ရပြီလား...’

‘အိုခေ... အိုခေ...’

‘ဟား ရေပေါက်လေး စိုခံရဖို့ စောင့်လိုက်ရတာ၊ ပေး ငါ့ကို ရေဘူး...’

တောင်ငူနဲ့ ဖြိုးလေးတို့ ကားပေါ်ကကို ရေတွေ လှမ်းပက်သေးသည် ။ ပြီးတော့ ပိုက်နဲ့ ကျလာသည့် ရေတွေကို ပဝါနဲ့ ဝှေ့ရမ်းဆော့ကာ ကွေးအောင်ကလေးသည် ။

‘ကျွတ်...’

ထိုကားတွေကြောင့် ဦးသူမြတ် စိတ်ပျက်နေမိသည် ။ ပြီးတော့ နာရီကြည့်လိုက်မိသည် ။ ချိန်းထားသည့် ကိုယ်စားလှယ်နဲ့ တွေ့ဖို့ က အချိန်ကပ်နေပြီဖြစ်သည် ။

တစ်လမ်းလုံး ချောင်ချောင်ချိချိ မောင်းလာခဲ့ပြီးမှ ...

‘ပြန်ဆုတ်လိုက်မလား ကိုလေး’

‘ပြန်ဆုတ်ဖို့ လည်း လွယ်မလားကွ၊ ရှေ့ကားမထွက်လို့ နောက်ကား
တွေ လာပိတ်နေရတဲ့ ဟာ...’

‘တီ... တီ...’

နောက်ဆုံးက ကားတွေလည်း ဟွန်းတီးနေကြသည် ။ ဒါပေမဲ့
မဏ္ဍပ်ရှေ့ရောက်နေသည့် ကားတွေက မလှုပ်ကြသဖြင့် ဘာမှ မတတ်နို
င်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တူမဖြစ်သည့် ခင်ဦးသျှောင်၏ မျက်နှာလေး
က အပြုံးတို့ နှင့် ကြည်လုံနေ၏။ အမြဲတမ်း မျက်မှန်တပ်ထားသဖြင့်
ပြုံးခြင်း တည်ခြင်းတို့ ကို နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကနေ ကြည့်ရသည် ။

စိမ်းပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီအပါးသားလေးနှင့် ပခုံးသာသာဆံပင်တွေ
ကို နောက်မှာ ခေါင်းစည်းကွင်းလေးနဲ့ လည်း ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်နေ၏
။

‘ဟေ့ သမီး တံခါး ဘာလုပ်မလို့ လဲ...’

‘ဟိုမှာ သင်္ကြန်ဦးထုပ်လေးတွေ ထင်တယ်၊ ဝယ်ချင်လို့ ...’

‘မဖွင့်နဲ့၊ မဖွင့်နဲ့၊ ဘေးမှာ ကားတွေက ကပ်နေတာ...’

ဦးသူတော်က တူမဖြစ်သူကို ဆွဲထားတော့မတတ် တားဆီးကာ
ဘေးကိုလည်း မေးဆတ်ကာ...

‘ရေပက်ခံကားတွေ မတွေ့ဘူးလား သမီးရယ်၊ ယောက်ျားလေးတွေ
အော်ချင်ရာအော်နေကြတာ...’

‘ရေပက်ခံထွက်တဲ့ ရက်ပဲ လေးတော်ကလည်း ...’

‘မဖွင့်ရဘူး အယုတ္တအနတ္တတွေ ပြောလိုက်ရင် မိန်းကလေးဘက်က

ဘယ်လောက်နစ်နာလဲ၊ လက်ထဲမှာ လည်း ရေပိုက်တွေ ခွက်တွေနဲ့ ’

‘လေးတော်ကလည်း လက်လေးထုတ်ပြီး ဝယ်တာလေးကို...’

‘နေဦး၊ လေးတော် ဝယ်ပေးမယ်’

‘ဟင် အဲဒါ မယူတော့ဘူး’

‘တီ... တီ’

တူမမျက်နှာ ညှိုးသွားမှန်းသိပေမဲ့ ကားဟွန်းသံတွေကြောင့် မကြား
ဖြစ်တော့ဘဲ အပြင်ကို ခေါင်းပြုကြည့်မိကာ...

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုယ်က ဒီမှာ တောင် ရှေ့တိုးမရလို့ စိတ်ညစ်နေရ
တဲ့ ထဲ’

‘တောက်... ဒီနေ့ကျမှ စိုးသိန်းတို့ ကို ခေါ်မလာခဲ့မိတာ မှားတာပါပဲ
...’

ဦးသူမြတ်ကလည်း တောက်တခေါက်ခေါက်နှင့် နာရီထပ်
ကြည့်သည်။ ။ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့ဆုံးကားပေါ်မှာ လူငယ်တွေ ခုန်
လို့ အော်လို့ ကောင်းနေတုန်း။

‘ကေးတို့ ဘာလို့ ရှေ့တိုးလို့ မရတာလဲ...’

‘ရှေ့ကားတွေ မလှုပ်လို့ ခုပဲ ပြောနေတာလေ၊ မဏ္ဍပ်ပေါ်က သီချင်း
ဆိုနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ငေးပြီး ကျောက်ချနေကြတာ...’

‘ဒါဆို ကေး လမ်းဆင်းလျှောက်မယ်၊ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေ
ရတာ ကြာလှပြီ’

‘ဘာ...’

‘သီချင်းဆိုတာ ကြည့်ရင်း ရေပက်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ’

‘ဘာ...’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး တစ် ‘ဘာ’ စီ အသံထွက်ကုန်ကြကာ မျက်နှာတွေပါ ပျက်၏။ ခင်ဦးသျှောင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဇွတ်တရွတ် လုပ်ချင်ပြီဆို ဘယ်လောက်ပြောရခက်သလဲ သူတို့ အသိဆုံး...။

‘မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ သမီးကို ရေကစားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး’

ခုတောင်မှ ကားထဲမှာ မိန်းကလေးရှိနေသည့် အရိပ်ကို မြင်ပြီး သွားကြီးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်နှင့် စချင်နောက်ချင်လို့ ရိုးတိုးရွာတတွေ ဖြစ်နေကြတာ ... မဖြစ်ဘူး။

ဦးသူမြတ်ပဲ ဘောင်းဘီရှည်ကြီး တကားကားနှင့် ရှေ့ကို လျှောက်ထွက်သွားကာ ကိုယ်ပေါ်ကို ရေစက်ရေမွှားတွေ ကျလာတာကို လက်နဲ့ လာရင်း...

‘ဒီမှာ ဟေ့... သူငယ်... ဒီမှာ ’

ကားမောင်းသည့်နေရာမှာ ထိုင်နေသော လူရွယ်ထံ ကွေ့ပတ်သွားကာ မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ခေါ်မှ ...

‘ဗျာ...’

‘ဒီလောက် ဆော့ရရင် တော်ရောပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ ကား နည်းနည်းတော့ ရွေ့သင့်ပါပြီ...’

‘ဗျာ...’

မကြားတာလား ရွဲ့နေတာလား မသိ...။

ဖြစ်နိုင်တာကတော့ တမင်တကာ ပြက်ရယ်ပြုခြင်း။

‘အန်ကယ်တို့ က ရေပက်ခံကား မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့လိုပဲ ကြားထဲမှာ

ညပ်နေတဲ့ ကားတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ ရေပက်ခံဖို့ တခြား မ
ဏ္ဍပ်တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်’

ထိုစဉ် ဦးသူမြတ်က မမြင်ပေမဲ့ သခင်တို့ က အချင်းချင်း လက်ကုတ်
ပြီး အနားရောက်လာကြကာ...

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ လသာ...’

‘ဒီမှာ ကွာ ကားရွေ့ခိုင်းနေလို့ ...’

‘ဟုတ်လား... အန်ကယ်ကြီးက ဒီမဏ္ဍပ်လုံခြုံရေးကလား၊ မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးသလိုပဲ...’

ဦးသူမြတ် မျက်နှာကြီး တင်းသွားသည် ။ ဒီကားမှာ သခင် ပါ
နေသည် မှန်း သိလိုက်သည် နှင့် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်တော့မှန်းလ
ည်း တွက်မိလိုက်၏။

‘မင်းကလည်း ကွာ၊ ကားရောင်စုံထည်လဲ စီးနေတဲ့ အန်ကယ်လ်ကြီး
တွေလေ၊ ငါတို့ စာမေးပွဲဖြေတုန်းက မင်းကိုတောင် Fri လာလုပ်သေးတ
ယ်လေ’

‘ဪ...’

‘ဒီမှာ မောင်ရင်... သင်္ကြန်ရက်ဆိုပေမဲ့...’

‘ခွီး...’

စကားပြောနေရော မျက်နှာကို တည့်တည့်ထိုးကျလာသည့် ရေပိုက်
အရှိန်ကြောင့် ဦးသူမြတ် မျက်နှာလွဲကာရင်း ခဏကြာမှ ပြန်လှည့်၍

‘ရေပက်ခံဖို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ် သွားလာနေကြတဲ့
ကားတွေရှိတယ်၊ မင်းတို့ က ထိပ်ကနေ ကျောက်ချနေရင် နောက်ကား

တွေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ လည်း သူများကျောက်ချနေတုန်းက စောင့်နေရတာပဲ ၊ ဟိုမှာ လေ... သူများ တွေလည်း သီချင်းနားထောင်ပြီး လိုက်ကနေကြ တာ ဘယ်သူမှ မြန်မြန်ထွက်ပါ လာမပြောဘူး’

‘နောက်မှာ ဟွန်းတီးနေကြတာ မင်းတို့ မှ မကြားဘဲ’

‘ဟုတ်လား အဲဒီလူတွေက ဒီကားတွေကြားအောင် မတီးကြတာ ဖြစ် မယ်၊ အန်ကယ်လ်ကားက အဲဒီမှာ လား...’

‘မေးရင်း ကားပေါ်ကို လွှားခနဲ တက်၍ နောက်ကိုသေချာရှာကာ

‘ဟာ... တွေ့ပြီ၊ ငါတို့ မြင်ဖူးသော ကားထဲက တစ်စီး...’

ပြောပြီးတော့ လွှားခနဲ ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက်သည် ။ ဦးသူမြတ် စကားပြောဖို့ ကြိုးစားရင်း ပြီးဆုံးတယ် မရှိဘဲ မျက်နှာပေါ် ရေတွေ ရွဲ ကျလာလိုက်၊ စတော့ချ်ပေါ်က အဆိုတော်၏ အသံက စူးဝင်လာလိုက်နှင့် မကြားနိုင်မမြင်နိုင် ဖြစ်နေဆဲ။

‘ကိုလေး...’

‘ဟေ...’

လက်ကို ဦးသူတော် လာဆွဲလိုက်တာ သိကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဦးသူတော် မျက်နှာကြီးက သုန်မှုန်လျက်...

‘လာ... လာ... ဟိုမှာ ပြဿနာတက်နေပြီ’

‘ဟင်...’

သူ့ရှေ့မှာ ကောင်လေး မရှိတော့တာသိလိုက်လျှင် ဦးသူမြတ် ထိတ်ခ နဲ ဖြစ်သွားသည် ။ ရေတွေ အလုံးအရင်းနှင့် ပတ်နေကြတာ တစ်ခုခုကို

သေချာကြည့်လည်း မမြင်...။

လူတွေ ခုန်ပေါက် တိုးကြိတ်နေကြသဖြင့် သွားရတိုးရတာလည်း လိုရာခရီးကို ချက်ချင်းမရောက်နိုင်၊ သူတို့ မှာ ခက်ခဲနေသော်လည်း သခင့်လမ်းကြောင်းက ရှေ့ရှုတဲ့ အတိုင်း ဖြောင့်ဖြူးနေလျက်။

‘ဒီမှာ ... အဲဒီသရက်သီး ဘယ်လောက်လဲ’

မိန်းကလေးပီပီ အချဉ်မြင်တော့ မနေနိုင်။

ဦးလေးနှစ်ယောက်စလုံး အနားမှာ မရှိသည် နှင့် မှန်ချပြီး အချဉ်ထုပ်ဝယ်လိုက်စဉ်...

‘ရွီး...’

‘အား...’

ရေသန့်ဘူးဝကို သေချာချိန်ပြီးမှ အနည်းငယ်ဟနေသည့် တံခါးထဲကို တအားဖိညှစ်လွှတ်လိုက်၏။

လက်ကလေးတစ်ဖက် ထုတ်ပြီး ပိုက်ဆံနဲ့ မုန့်ထုပ်ကို လဲယူနေသော ခင်ဦးသျှောင် မျက်နှာလေးက နီးကပ်စွာရှိနေလျက် ရေတွေဝင်လာမှ ဖျက်ခနဲ လွှဲလိုက်ပေမဲ့...

‘အား...’

ရေတွေ အလုံးလိုက်ဝင်သွားသည့် နားတစ်ဖက်ကို ဖိအုပ်၍ နာနာကျင်ကျင် အော်နေ၏။

‘ဟေ့... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ရေပက်တာပါ...’

‘မင်း...’

‘ဖတ်...’

ဦးသူမြတ် အသားတုန်အောင် ဒေါသထွက်နေလျက် အသိတရား
တွေ အမှောင်ဖုံးသွားသည် ... သို့သော်...

သူထိုးချလိုက်သည့် လက်သီးကို ကြားဝင်ခံပေးလိုက်သည့် လက်ဝါး
တစ်ဖက်က သခင့်မျက်နှာမှာ လှလှပပ ဖြန့်ကားထားပြီး ဖြစ်လျက်...

‘အန်ကယ်ကြီးကလည်း ဒေါသကြီးလှချည်လား သင်္ကြန်မို့လို့
ရေပက်တာပဲ’

သခင်က ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ပြီး လန့်သွားသလို ပခုံးတွန့်၍ ...

‘ရေသန့်ဘူးလေးနဲ့ ပက်တာပါ။ ဟိုပိုက်ထဲက ရေတွေထက်တောင်
သန့်သေးတယ်’

‘တောက်... မင်း...’

‘ကိုလေး တော်ပြီ၊ ကေး ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊ ကားပေါ်တက်’

‘လူရှုပ်တွေ...’

ဦးသူမြတ် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်၍ နောက်ထပ် တောက်ခေါက်တော့
သခင်က ရေဘူးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအ
သေ ပြုသည်။ ထို့နောက်...

‘ဟေ့ကောင်တွေ တောင်းပန်တဲ့ အနေနဲ့ ၊ ဇလီဖားတုံးတွေ နည်း
နည်း ရွှေ့ပေးလိုက်ရအောင်’

‘ဘာလဲကွ၊ မင်းကို ထိုးလိုက်တဲ့ လက်သီးအားက ဒီနားမှာ တင် နှစ်
ဆယ့်လေးနာရီ အိပ်ပျော်သွားနိုင်တယ် နားလည်လား၊ ငါ လက်
တစ်ဖက်လုံး လက်မောင်းရင်းထိ အောင့်တက်သွားတာ...’

သခင်မျက်နှာ ရှေ့ကနေ လက်နဲ့ ဝင်ကာလိုက်သည့် သုံးခွက သူ့
လက်ဝါးကို ဆုပ်ချီကွေးချီလုပ်ရင်း လက်ချလွှဲကြည့် လုပ်နေ၏။ သခင်
က သူ့ပခုံးကို ပုတ်၍ ...

‘မင်းကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အတွက် အခု ဘေးဖယ်နေလို့ ရပြီ’

သူက စပြီး မဖို့ ရွှေ့ဖို့ ဖြစ်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုတွေ
ကားပေါ်က ဆင်းလာကြကာ လမ်းလယ်ခေါင်မှာ ကာထားသည့် ဇေလီ
ဖားတုံးတွေကို ကားကွေ့သာအောင် ဖယ်ပေးလိုက်ကြသည် ။ ဒရိုင်ဘာ
က ကားတန်းကနေ ဖယ်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပေမဲ့... ဦးသူမြတ်တို့
မျက်နှာတွေက အရှိန်ကုန်ဆွဲတင်ထားသော လေးညှို့ကဲ့သို့...

‘အိုကေ... ကျေပြီနော်...’

လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပွတ်ခါနေရင်း ကားကွေ့သွားတော့ သခင်က လက်
မထောင်ပြီး ကပ်ပြောလိုက်သေးသည် ။

ဦးသူမြတ် ကျိခနဲ အံ့ကြိတ်၏။

‘ကိုလေး... ကေး တော်တော် နာသွားတယ်...’

‘တောက်...’

ဦးသူတော်ရဲ့ စိုးရိမ်ဖွယ် စကားကြောင့် ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တောက်ခေါ
က်လိုက်ပါသည် ။

မင်းနဲ့ ငါတို့ ဘက်မှာ ကျေအေးဖွယ်ဆိုတာ မရှိဘူးကောင်လေး။

ဒီနေ့ ဒီမှာ တင် မပြီးသေးဘူး။

အခန်း(၃)

‘မထင်နဲ့ သခင်၊ အဲ့ကိစ္စ ဒီမှာ တင် ပြီးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး ...’

‘ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဘိုးတော်ကြီး တော်တော် တင်းသွားတာ...’

‘ငါမြင်လိုက်တယ်၊ ဟိုတစ်ယောက် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတယ်...’

‘ဘာတစ်ခုခုလဲ...’

‘မသိဘူး၊ နားနှစ်ဖက်အုပ်ပြီး ငုံ့သွားတဲ့ ပုံက မင်းရေပက်တာကို ရှက်သွားတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်...’

‘ရော့...’

မုန့်လုံးရေပေါ် ပန်းကန်တွေကို လိုက်ဝေပေးနေရင်း တောင်ငူပြော တာကို သခင်က နားထောင်ကာ...

‘ဘာလဲ... ငါက ရေသန့်ဘူးဘူးလေးနဲ့ အယဉ်ကျေးဆုံး ခေတ်ပေါ် နည်းနဲ့ ပက်တာ...’

‘အေးလေ... ငါတို့ ထဲက မင်းသားက ရေပက်တာများ နာအံ့ထင်နေ သေးတယ်၊ ထားလိုက်စမ်းပါ’

‘အံ့မယ် ခိုင်မာလာနှင်းဆီ၊ လူတိုင်း နင့်လို ဖက်တီးစတိုင်လ် မှတ်နေ လား၊ ဟိုကလည်း ကွင်း(န်)နော်...’

‘ဘာကွင်းတာခဲ၊ မိုးကွင်းနေတာလား၊ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ဒီနှစ် သင်္ကြန်မတိုင်ခင်ကတည်းက မိုးတွေ ညိုနေတာ မိုးတောင်ကွင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ’

‘နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ ထွက်လာရင် ဒါပဲ’

‘ဘာ...’

‘လေသံ...’

‘ရောမကြော်နဲ့ နော်၊ ငါတို့ ကတော့ ကိုယ့်လူဘက်က နာမှာ ပဲ သူတို့သာ ဖြစ်သွားတာ၊ ဒါရေပက်ကြတဲ့ နေရာလေ...’

‘ဟုတ်တယ်’

နွေဦးရဲ့ စကားကို ခိုင်မာလာက မိန်းကလေးချင်းပဲ မဲတိုးသွားသဖြင့် အားပါးတရ ထောက်ခံ၏။

‘သူတို့ ကို သခင်က မပက်လည်း သူများက ပက်မှာ ပဲ’

‘သူများက ပက်ဖို့ သတိရမလားဟ၊ သူက မှန်လေးလက်တစ်လုံး လောက်ချပြီး မုန့်ဝယ်နေတာ’

‘အမလေး... အိုဗာတွေ ပြောပြန်ပြီ၊ သူ့လက်မောင်း ဝါးရင်းတုတ် လောက်ကြီး ထိုးထွက်နေတာများ လက်တစ်လုံးတစ်ခဲ မှန်ချရုံပဲလား... ဟွန်း...’

‘လုပ်ပြီ... အဲဒီကစတာ...’

ဖြိုးလေးကလည်း ခေါင်းတစ်ခါခါနှင့် ဆံပင်ခါနေ၏။ စိုရွဲနေသည့် ရေတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖွားခနဲစင်သွားခဲ့ပြီးမှ ...

‘ဆင်စွယ်ရောင် အသားဝင်းကလေးနဲ့ ဆင်နှာမောင်းလို လက်လေး တစ်ဖက်...’

‘ကားပေါ်ကနေ ဆင်မယဉ်သာ ဟန်လေးနဲ့ ဆင်းလာတာရော မပါ ဘူးလား...’

‘အေးလေ... ဆင်ထဲကကို မထွက်တော့ဘူး...’

‘ဒါပေါ့လေ၊ မနာလို မရှုစိမ့်ကြတော့လည်း ...’

‘သူ လှတာကို မနာလိုစရာ မရှိပါဘူး’

‘အဟဲ... လှတယ်ဆိုတာတော့ ဝန်ခံ လာပြီ...’

မိန်းကလေးတွေရဲ့ မျက်စောင်းတန်းက ဖြိုးလေးနဲ့ တောင်ငူထံ တန့် ခန့်။

‘လှတယ်လေ၊ လှပေမဲ့ ဒီလောက် မာန်တက်နေတဲ့ ဟာတွေ ထိသွား တာတောင် နည်းသေးတယ်၊ ကိုယ်က တမင်လုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ရေသန့်ဘူးထဲက ရေနဲ့ ပက်တာ ရေသန့်ဘူးနဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာကျ နေတာပဲ’

သူတို့ တွေ မုန့်လုံးရေပေါ်တွေကိုလည်း အလှအယက် ပါးစပ်ထဲ ကောက်ထည့်နေကြသေးသည် ။ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာကို ပြောနေကြ တာလည်း သူများ မကောင်း ကိုယ်သာကောင်း၏။ ထိုစဉ်...

‘ဘယ်သူ ဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ သား...’

‘ဟင်...’

‘အယ်...’

ဒေါ်ဝင့်ဝါခိုင် အသံကြားလိုက်သည် နှင့် အားလုံး မျက်လုံးတွေပြူး အသံတွေ တိတ်ကုန်ကြကာ...

‘အန်တီ...’

‘အန်တီ...’

ကိုယ့်ကားယား ထိုင်နေကြတာတွေ ပျာပျာသလဲ ပြုပြင် ထောင်မတ် သွားကြကာ...

‘အဟွန်း...’

‘မဟုတ်ဘူး အန်တီဝါ၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလိုပဲ အဟွန်း...’

ဒေါ်ဝင့်ဝါခိုင်က သခင်ကို ကြည့်နေရင်းကနေ အားလုံးရဲ့ မျက်နှာ တွေပေါ် ရောက်သွားသည် ။ ကိုယ်စီမျက်နှာတွေ ဟိုလွဲ ဒီလွဲနှင့် ရယ်သွမ်းသွေးတဲ့ သူက ရယ်လိုက်ရှိကာ...

‘တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ...’

‘အေးပါ၊ မင်းတို့ တွေ ပြောမပြဘဲ အန်တီ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ၊ ဒါ ပေမဲ့ ပြဿနာ ကြီးကြီးသေးသေး အပြင်မှာ အဆင်မပြေတာ တစ်ခုခု ရ င်ဆိုင်လာရရင် လူကြီးမိဘကို မပြောဘဲ မထားရဘူး’

ပြောနေရင်း အားလုံးကို ကြည့်သည် ။ ယောက်ျားလေးခုနစ်ယောက် လောက်မှာ မိန်းကလေးလေးယောက်၊ ဒါတောင် အတူတူ ရေကစားကြ သည့် ယောက်ျားလေးတွေ အကုန်လုံး ပါမလာကြလို့ ဒီလောက်ပဲ ရှိနေ တာဖြစ်သည် ။

မိန်းကလေးတွေက အတွင်းခံအင်္ကျီတီရှပ်တွေ ကိုယ်ကပ်ကလေး တွေနဲ့ ဖြစ်ကာ၊ အပေါ်က ဂျင်းဂျက်ကင်တွေ ထပ်ဝတ်ထားကြ၏။

သို့သော် ဒေါ်ဝင့်ဝါခိုင် သိပ်မရင်းနှီးခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကတော့ အနက်ရောင် လက်တစ်လုံးကြိုးနှင့် ဂျင်းဟိုက်ချိုင်းပြတ် ဆွဲ သားလေးပဲ ဝတ်ထားကာ အပေါ်ထပ် ဘာမှ မပါပေ။

ရေစိုရွဲကပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရင်ဘက်အလှတွေ က ယောက်ျားလေးတွေအလယ်မှာ အမြင်ရိုင်းနေခဲ့လျက်...

‘အဟွန်း အင်္ကျီက အရမ်းလေးလို့ ...’

သူမရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဒေါ်ဝင့်ဝါခိုင် မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘေးမှာ ချိတ်ထားသည့် ဂျာကင်ပါးလေးကို ကမန်းကတမ်း လှည့် ဖြတ်၍ ဝတ်ဖို့ ပြင်သည်။ ။

မနက်ပိုင်း ရေကစားပြီး ဝင်နားကြတာမို့ အိမ်ပေါ် မတက်ကြဘဲ ခြံထဲက ပန်းစင်နှင့် ထိုင်ခုံတွေမှာ ထိုင်နေကြတာဖြစ်ကာ...။

‘အားလုံးကို အန်တီပြောချင်တာက ကိုယ့်မှာ မိဘ အုပ်ထိန်းသူတွေ ရှိရက်နဲ့ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်လို မနေရဘူးဆိုတာပါ။ ဒီထဲမှာ မိဘ မရှိတော့တဲ့ သားတို့ သမီးတို့ ပါရင် ဆောရီးနော်၊ အန်တီက ချိုးနှိမ်ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောရမယ်ဆို သားလည်း သူ့အမေ ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ...’

တူဖြစ်သူကို သက်သေထားပြီးမှ ...

‘ဒါပေမဲ့ မိဘနဲ့ အုပ်ထိန်းသူကို အတူတူထားပြီး လေးစားရမယ်၊ ဆုံမလမ်းပြမယ့်သူ ရှိနေသားနဲ့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်မယ်ဆိုတဲ့ မာနနဲ့ နေရာတကာကို အမှောင်မချထားရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းကြည့်လို့ အဆင်မပြေလာရင် တိုင်ပင်ရမယ်။ အကြံဉာဏ်ယူရမယ်...’

‘သားတို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ ကျောင်းတည်းက သိထားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရေသန့်ဘူးနဲ့ ရေပက်လိုက်တာ... အဲဒါ...’

သူက ပေါ့ပါးသည့် ကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။ သို့သော် သူမက နားကို အုပ်ပြီး ထအော်လိုက်တာမို့ ထိုအဖြစ်ကို မြင်

ယောင်ပြီး မညာတတ်သည့်လျှာ ခလုတ်တိုက်၏။

‘အဲဒါ...’

‘ရေသန့်ဘူးနဲ့ ရေပက်တာကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား...’

‘ဟု တယ်... ဟုတ်တယ် အန်တီဝါ၊ သားကိုက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပက်တာပါ...’

‘နေပါဦး၊ သားတို့ က မဏ္ဍပ်ပေါ်ကနေ ရေသန့်ဘူးနဲ့ ပက်နေကြတာ လား...’

‘ဟမ်...’

မျက်နှာတွေ အသီးသီး ပျက်ကုန်ကြ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီး တခမ်းတနား ထဆောက်ကြပြီး သူများ မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ သွားကဲနေကြတာ ဘယ်လိုပြော ရမလဲ...။

‘ရေပက်ခံဖို့ ထွက်လာကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ရေသန့်ဘူးနဲ့ ပက် တာလောက်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား...’

‘ မဟုတ်ဘူး ... အဲဒါ...’

ဆွဲချရှေ့နေထက်ပို၍ အနုစိပ်သော အန်တီဝါမေးခွန်းတွေကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်ရတော့သည် ။

ဒေါ်ဝင်းဝါခိုင် မျက်ခုံးတို့ ကို တွန့်ကုတ်နေရာမှ ပြန်လည်ပြေပြစ်ခြင်း သို့ မရောက်တော့ဘဲ...

‘အန်တီသားက အဲဒီလောက်တောင် ရိုင်းနေတာလား...’

သေပြီ...။

ပိုသေချာတာ... ဒီညနေ သူ မဏ္ဍပ်ထိုင်ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်။

အခန်း(၄)

‘ခင်ဗျားကို ချဲမန်းက တွေ့ချင်နေတယ်’

‘ဗျာ...’

ဦးခန့်ညားအောင် စိတ်ထင်သွားသည် ။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ပဲ မြန်မာပြည်ကို အရေးတကြီး ပြန်သွားခဲ့သည့် ချဲမန်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ကို ခေါ်သည် မို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု အမှုကြီးနေပြီဆိုတာ သေချာသည် ။

‘ချဲမန်း မျက်နှာသိပ်မကောင်းဘူး ကိုခန့်’

‘ဟင်... အလုပ်ကိစ္စများ လား’

‘ဘာရှိလို့ လဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်တာဝန်ယူရမယ့် လိုင်းတွေဆို ကျေပွန်ခဲ့တာပဲ...’

ဦးခန့်ညားအောင် ဓာတ်လှေကားထဲ ရောက်တဲ့ အထိ အတွေးတွေနဲ့ ဝဲလည်နေခဲ့သည် ။ လင်းလက်နေသော စင်္ကာပူညရဲ့ အလှတွေမှာ နှစ်မျောရင်း အထပ်ပေါင်းများ စွာ ကျော်တက်လာခဲ့သည် ။

ဓာတ်လှေကားရပ်သွားတာတောင် တံခါးဖွင့်သွားမှ ထွက်ဖို့ သတိရ၏။ ရှေ့မှာ ဝန်ထမ်းတချို့နဲ့ ဆုံကာ သူ့ကိုမြင်တော့ ခေါင်းငုံ့နှုတ်ဆက်ကြရာ...

‘မပြန်သေးဘူးလား သူဌေး’

‘ဆရာ မပြန်ရသေးဘူးလား၊ ဝတ်ဒ်နိုက်ပါ’

‘အေး... ဝတ်ဒ်နိုက်’

သူ အထဲဝင်လာတော့ ချဲမန်းကြီး ဦးမြတ်သူက လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ မှန်ချပ်ကနေ အပြင်ဘက် ညမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေ ၏။

‘ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ သူဌေး...’

‘ထိုင် ကိုခန့်...’

ပြောပြီးမှ ဒီဘက်ကို လှည့်လာကာ...

‘ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော့်သမီးရဲ့ ခွဲစိတ်ထားရတဲ့ နားတစ်ဖက် ထိခိုက် မှု ဖြစ်သွားတယ်’

‘ဗျာ...’

ဘာအကြောင်းအရင်းဆိုတာ စကားပလ္လင်မခံဘဲ ပြောလိုက်ကာ ခုံ ကို ဆွဲလှည့်ပြီး စားပွဲနောက်မှာ ဒီတိုင်းဝင်ရပ်သည် ။ ပြီးတော့ စားပွဲမှာ လက်နှစ်ဖက် ထောက်၍ မျက်နှာငုံ့ကာ...

‘သမီးရဲ့ နားနှစ်ဖက်စလုံး မကြားဘဲ နေရတာ ခြောက်နှစ်၊ ခွဲစိတ်ကု သလို့ ရနိုင်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြောင့် နောက်ကျမှ ခွဲ စိတ်ခဲ့ရတယ်’

ဦးကြီးမြတ် သူတို့ အိမ်တွင်းရေးတချို့ကို ကုမ္ပဏီက လူကြီးပိုင်းတွေ သိကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီသမီးအပေါ်မှာ ဦးကြီးမြတ်သူကအစ မိ သားစုအားလုံး ဘာလို့ ဂရုစိုက်အလေးထားကြမှန်း...။

‘အခု ခွဲစိတ်ပြီးတာ မကြာသေးဘူး၊ ထပ်ပြီး ထိခိုက်မိလို့ ’

ဦးကြီးမြတ်သူ အတော်လေး ခံစားနေရပုံပေါ်ကာ စကားကိုတောင် အပြီးမသတ်နိုင်။ ခဏကြာမှ ...

‘ထိခိုက်မိတဲ့ နားက တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးသွားတယ်၊ သူ့ ကိုယ်မှာ ထိခိုက်သွားရင် ခွဲစိတ်ကုသမှု လုပ်ဖို့ ကလည်း အခက်အခဲတွေ ဖြစ်နေတတ်တော့ သမီးခမျာ အရွယ်နဲ့ မမျှတဲ့ ရောဂါဝေဒနာဆိုးတွေနဲ့ ပဲ အမြဲတမ်း လုံးထွေးနေရှာတာ...’

‘ကျွန်တော်အခုလို ကြားရတာ တကယ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောတာပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကလေးကို သူဌေးအာရုံစိုက်နိုင်အောင် ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာရှိရင် တာဝန်ပေးပါ။ အားလုံး ကျေပွန်ရပါစေမယ်’

ဦးကြီးမြတ်သူရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဒေါသထွက်နေတာလား၊ အံ့ကြိတ် ဖြေသိမ့်နေတာလား။

အမှန်မသိသော်လည်း ဦးခန့်ညားအောင်ရဲ့ မျက်နှာထက်မှာ အတန်ကြာစူးစိုက်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ လက်ထောက်နေရင်းကနေ ခါးပတ် မတ်ပြန်ရပ်ကာ...

‘ခင်ဗျား စိတ်ရင်းနဲ့ ပြောမှန်း ကျွန်တော် ယုံပါတယ်’

ပြောပြီး မှန်ချပ်တွေဘက်ကို လှည့်ရပ်လိုက်သည် ။ ခဏကြာမှ တစ် လှမ်းချင်း လျှောက်ထွက်သွားလျက်...။

‘ဒီအဖေက မွေးတိုင်း အဖေ့လို စိတ်ဓါတ်ရှိနေမယ်လို့ တွက်ကြတာ မှားတယ်၊ ဘုရင့်သားတိုင်း ဘုရင်ဖြစ်လာတာ မဟုတ်သလို တောင် တောလယ်သမားက ဘုရင်တက်ဖြစ်တာလည်း ရှိတာပဲ...’

ဦးခန့်ညားအောင်က နားစိုက်ထောင်နေလျက် အတွေးတွေနဲ့ ချာချာ လည်နေ၏။ ဦးကြီးမြတ်သူ ဘာကို ပြောချင်တာလဲဆိုတာ သူ စကားမ ဆုံးသေးဘဲ နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်။

‘တချို့ဆိုရင် ပါမောက္ခသားက လမ်းဘေးမှာ မူးရူးနေပြီး ပဲပြုတ် သည် ရဲ့ သားက PHD တက်တဲ့ အထိအောင် ဖြစ်သွားကြတာတွေ ခုပြမ ယ် ဆိုရင်တောင် ပြလို့ ရတယ်’

ကျောခိုင်းထားရင်း ပြောနေတာပေမဲ့ ပြောချင်သည့် အကြောင်းအ ရာက သူ့ကိုပဲဆိုတာ ဦးခန့်ညားအောင် သိနေ၏။

‘ကိုခန့်ညားအောင်...’

သူ စဉ်းစားနေတုန်း ဦးကြီးမြတ်သူက သူ့ဘက် လှည့်ရပ်လိုက်ကာ ...

‘ခင်ဗျား မသိဘူး’

‘သူဌေး... ကျွန်တော့်... ကျွန်တော့် သား...’

‘ခင်ဗျားသားကြောင့် ကျွန်တော့် သမီးရဲ့ နားတစ်ဖက် ထိခိုက်သွားခဲ့ တာ’

‘ခင်ဗျာ...’

ဦးခန့်ညားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသူလို့ တောင် မထင်တော့ပေ။ သူပဲ ငုတ်တုပ်ကနေ မြောက်ကြွလှုပ်ခါနေတာလား ချက်ချင်းကြီး ငလျင်ထလှုပ်နေတာလား။

‘သူဌေး...’

စား ပွဲ မှာ လက်တွေ့ ဖိထောက်ထားရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်မိ

လျက်...

‘ကျွန်တော့်သားနဲ့ သူဌေးရဲ့ ...’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားသား ကိုယ်တိုင် အရက်ပြင်းတွေ ရောထားတဲ့ ရေနဲ့ သမီးရဲ့ နားထဲကို ပက်ထည့်လိုက်တာ’

‘သူဌေးရယ်... ကျွန်တော့်သားကြောင့်ဆိုတာ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါ ပေမဲ့ သခင်က အရက်တော့...’

‘ကိုခန့်ညားအောင်...’

အသံသည် တည်ငြိမ်မှုကင်းသော ဒေါသမီး ထစ်ချုန်းသံမျိုးဖြစ်ကာ

...

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ညာပြောနေတယ် ထင်လို့ လား’

‘ဟာ အဲ့လို မဟုတ်ပါဘူး၊ လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူး သူဌေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကံကြမ္မာကို မယုံနိုင်လွန်းလို့ ပါ၊ ဒီကလေးကြောင့်ပဲ...’

‘ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တွေ စိတ် ဒုက္ခရောက်ရတာ ဒါနဲ့ ဆို နှစ်ခါ...’

ဦးခန့်ညားအောင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလက အဖြစ်တွေပါ။ ဦးကြီးမြတ်သူတို့ မိသားစု အမေရိကက ပြန်လာကြတော့ သူနဲ့ အတွင်းရေးမှူးတို့ ကုမ္ပဏီကနေ လေဆိပ်ကို သွားကြိုခဲ့ကြသည်။ ။

အပြန်မှာ အိမ်က ဖုန်းလာတော့ သားတို့ ကျောင်းနားမှာ မီးလောင်နေသည် ၊ အမြန်သွားပေးပါလို့ ဇနီးက လှမ်းပြော၏။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ မီးသတ်ကားသံတွေ ကြားလိုက်ရကာ...

‘ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီမှတ်လို့ ဆက်တာဖြစ်မယ်၊ ရတယ်လေ ကိုခန့်၊ ကျွန်တော်တို့ က အိမ်မြန်မြန်ရောက်ဖို့ မှ မလိုတာ၊ ကလေးက အရေးကြီးတယ်၊ ကျောင်းကိုသွားမယ်၊ မောင်း... မောင်း...’

ဦးကြီးမြတ်သူကလည်း နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သဘောထားပြည့်ဝ တဲ့ သူ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ကျောင်းရဲ့ နောက်မှာ လောင်နေသည့် မီးခိုး လုံးကြီးတွေကို မြင်လာရသည် နှင့် ဦးခန့်ညားအောင် စိုးရိမ်စိတ်တွေနှင့် ဗျာများ သွားကာ ကားနှစ်စီးတိုက်သည့်အသံက ဘေးချင်းကပ်ချိတ်တာ ပေမဲ့ ကျယ်လောင်စွာ...။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြောင့် သူဌေးတို့ မိသားစု ဒုက္ခများ ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ...’

ဦးခန့်ညားအောင် အတိတ်က အဖြစ်တွေကို တွေးရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် တောင်းပန်မိလေသည်။ ။

‘ကျွန်တော် မတောင်းပန်ရဲတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...’

‘တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ ကျူးလွန်သူဘက်က ပြီးလွယ်ပျောက်လွယ် စေချင်တဲ့ သဘောပဲ ကိုခန့်ညားအောင်၊ ဒီလိုဖြစ်ပါတယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားက ပြောပျောက်စေချင်တာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးရယ်၊ တောင်းပန်လိုက်လို့ ပြီးပျက်သွားနိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တောင်းပန်ဖို့ ...’

‘တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အပြင်းထန်ဆုံးပြောရရင် ဒါက အလျော်အစားပဲ...’

အမြဲတမ်း နူးညံ့တည်ကြည်နေခဲ့သော ဦးကြီးမြတ်သူ မျက်နှာအေးစ

ကံခြင်းသည် ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်မျိုးနဲ့ စီရင်မှာ လဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းဖို့
ခက်ခဲစွာဖြင့်...။
